

27. Stupeň sání

I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire. I am a vampire, vampire. I'm a vampire. I have lost my fangs.

Antsy Pants, Vampire (2006)

Ze zadu do mě žďuchl kartónový mikrobús. Klopýtl jsem, odrazil se od chodícího trsu hroznového vína a přistál v dekoltu Sochy svobody.

„Klidni hormon, Drákulo!“ udeřila mě do klíční kosti Deklarací nezávislosti.

„Já ffe moff...“

„Toho! Toho ber!“ ozvalo se zprava. Otočil jsem se a dostal do nosu mikrofonem s logem České televize od pohledné brunetky v okrovém saku. Robustní kameraman s aparátem na rameni přiklusal vzápětí.

„Vás se asi nemusím ptát, jaký kostým jste si na dnešní Majáles zvolil a proč,“ spustila bez pozdravu.

Zamračil jsem se.

„No... tak nemuffíte. Ale o čem ffi potom chffete povídat?“ obrátil jsem ruce dlaněmi vzhůru.

„Prosím?“

„O čem ffi ffe mnou... pff...“ rezignovaně jsem vydechl.

Ano, můj kostým *byl* vizuálně atraktivní. Zesinalá tvář, černé kruhy kolem očí, tužidlem ztopořené vlasy, zvenku černý a zevnitř rudý plášť se zlověstně stojatým límcem. Jako vložka mezi přímým vstupem z poslanecké sněmovny a reportáží o sebevražedných atentátnících jistě vítané oživení televizního zpravodajství. Ovšem na poskytování nějakých bodrých interview upír zrovna stavěný nebyl. Na vině byl mechanismus připevnění tesáků. Ten spočíval v rafinované růžové hmotě, kterou pravděpodobně někde omylem vyvinuli místo něčeho užitečného a v níž jsem dopoledne zvěčnil svůj dentální otisk, aby záhy ztuhla, a falešný chrup mi tak přesně seděl. Jenže hmota se chovala poťouchle. Zuby chvílemi nedržely a chvílemi nešly sundat. Když byly nasazené, nemohl jsem zcela dovřít pusou, takže jsem ustavičně slintal jako smečka Pavlovových psů při požárním poplachu. No a především mě odřezávaly od světa, neboť mi ztěžovaly verbální komunikaci natolik, že mému projevu rozuměli jen mentálně postižení. A to jen ti empatičtí.

„...mám tenhle kofftým už delší čaff. Plášť mi ušila maminka na pofflední zvonění,“ pokoušel jsem se spolupracovat s médii, protože spolu s armádou byla těmi posledními, koho jsem si chtěl znepřátelit. „Ffhodou náhod jffem muffel toho dne ráno na odběr krve, takže to byla doffela legraffe,“ připojil jsem veselou historku, jaké diváci milují, a koncentroval se, abych na mikrofon vypouštěl alespoň dvakrát tolik zvuku než tekutin. Okrová reportérka se usmívala a kývala, což však mohlo znamenat cokoli – od zdvořilosti přes porozumění až po soucit nad mou domnělou mozkovou dysfunkcí.

Zavibrovala mi kapsa u riflí.

„TyVADO.jsemUkasny.KDEseFLAKAS?libor“

„Promiňte, mám ff někým ffraff,“ otřel jsem si bradu do rukávu. „Fftačí vám to tak?“

Redaktorka nepřestávala přikyvovat a její úsměv se zdál být s každou vteřinou chápavější a srdečnější. Raději jsem se rozloučil dřív, než mě stihla pohladit po vlasech a nabídnout mi fidorku.

Libor seděl na vyhřáté kašně a vyhrnoval si pravý rukáv. „Jak se máš?“

„Mám ffe...“ zapřel jsem se o ruce a s heknutím vyšvihl svou pánev vedle Liborovy, „dobře, jo.“ Vlastně už nezvykle mnoho týdnů v kuse jsem si připadal nadstandardně šťastně.

Libor položil na vodní hladinu papírový parníček složený z linkovaného papíru s výpisky z Lexikologie a stylistiky. „Takhle je to nuda,“ komentoval, „ale...“ vytáhl zpoza ucha joint a zručně ho zastrčil do jednoho z komínků. „Vidíš? S pasažérem je to hned napínavý.“

„Hm. Jak ffe máš ty?“

„Jako rumbakoule,“ analyzoval se, vyškubl další list ze svého již kriticky tenkého trhacího bloku a jal se ho překládat. Zaposlouchal jsem se do šplouchání.

„Ty vado, vlašťovka,“ zahlásil po chvíli překvapeně. „Měla to být lodička.“ Hodil ji do vzduchu, opsala oblouk a přistála na hladině kašny. „A co Oľga?“

„No to je právě to. Dobrý,“ sledoval jsem vlašťovku a parník, jak se spolu synchronizovaně kolébají. „Jffme hodně fpolu. Jak už ffe chýlí ffemefftr, ffpolubydľíffí ffe jí odffťehovaly domů, tak u ní ffpím a... je to heffký.“ Zatímco parníčkův kontakt s hladinou se uskutečňoval jen na několika málo hranách, vlašťovka ležela na vodě prakticky celou svou plochou. „I když pofflední dobou mi připadá z něčeho podrážděná.“ Začala se rychle rozmáčet a trhat. „Včera jffme ffe třeba chytli kvůli porodu.“ A klesla pod hladinu v podobě několika nevzhledných šedých chuchvalců. „Jinak potká ffe ff námi v ffedm před konffertem.“

„Porodu?“ zopakoval Libor, aby to vypadalo, že dává pozor.

„Jo. Ona, jak je hodně štíhlá, má fftrašný fftrach ff porodu. Ffmrtelně vážně a kategoriffky odmítá kdykoli v budouffnu rodit. No a já jffem ji ffamozřejmě uklidňoval – bagatelizováním porodu, čím taky? A už to bylo.“ Mimoděk jsem pátral očima po dně kašny, nejsou-li tam nějaké valuty, které by stály za ponor.

„No, Oľga je teď ještě štíhlejší, než byla štíhlá,“ zhodnotil Libor, „ale moment,“ znejistěl, „copak... ty chceš děti?“ změřil si mě podezíravým pohledem a bylo zřejmé, že je opravdu rozrušený, protože spustil zrak z pasažéra parníčku.

„Jaffně že ne. Neffnáším je.“ Ha! Jedno Euro. „Ale affi jen dočaffně, ne? Kde by ffe jinak vzalo tolik tátů?“

Libor ocenil mou úvahu uznalým našpulením rtů a umístil na hladinu prázdnou krabičku od zápalek. Navíc děti nejsou větší grázlové než dospělí. Jen se neobtěžují s přetvářkou.

„Takže ff Oľgou mít fffkrátka vľafftní děti nebudeme. Míffto toho chffe adoptovat nějaké uprchlíky. A já ani nevím, jefftli mi to vadí,“ podrbal jsem se zmateně na zátylku, a jak se mi zápěstí nabodlo na natužený účes, došlo mi, že je Libor v civilu. „Počkej, neříkalff, že budeš mít taky maffku?“

„Však ano!“ rozpřáhl estrádně paže.

Nechápavě jsem se zakabonil.

„Jdu sám za sebe!“ zvolal a bylo vidět, že je na to z jakéhosi pseudointelektuálního důvodu pyšný. „Sděluj tu, že v běžném životě beztak nosíme masky a jenom se se střídavými úspěchy den co den pokoušíme hrát sami sebe; že ani Libor Mordych není ničím víc než kostýmem!“

„Goffman?“

„Jochó!“ zaradoval se.

„Tak... uznávám, že pohhuchahho...“

Můj chrup se uvolnil a počal neposedně manévrovat v ústní dutině. Vyplivl jsem ho a asi po osmdesáti minutách bezúčelného slinění jsem zas konečně plnohodnotně polkl. Háách, extáze.

„Uznávám, že poukazování na plytkost a teatralitu lidských charakterů může být zábavné. Ale komu to sděluješ?“ Otřel jsem tesáky do hadrového kapesníku. „Nikdo, kdo tě uvidí, tomu nebude rozumět.“

„No a?“ pokrčil Libor rameny. „Já nepotřebuju, aby mi někdo rozuměl,“ prohlásil samozřejmě a opatrně položil vedle pohupující se krabičky od zápalek svou ISIC kartu. Ta

ovšem okamžitě prořízla vodní hladinu a ladnou piruetou se snesla ke dnu. „Ty vado!“ zakuňkal Libor a málem se zřítíl za ní.

„No hele,“ seskočil jsem na dlažbu, „mně vypadly zuby, takže jdu na pizzu. Ty už jsi jedl, jsi říkal, ale evidentně se tu nudit nebudeš, takže...“ přikryl jsem si displej hodinek stínem dlaně, „za tři čtvrtě hodiny na lavičkách.“

„Devatenáctku?“ zopakovala melírovaná číšnice zhruba mého věku. „Ale bez česneku, předpokládám.“

„Pardon?“

„Bez česneku,“ kryla si cukající koutky nápojovým lístkem a vyluzovala takový ten poměrně nechutný hrtanový zvuk potlačovaného smíchu.

„Jo, aha,“ svítilo mi. „No, to je vtipné, ano. Ne. Normálně s česnekem. Řekněme jako takové... aktivní očkování,“ usmál jsem se. Zato ona už ne a odešla pro džus.

Seděl jsem na kovové lavičce a studoval střídavě kulhavého holuba, střídavě nehtové lůžko svého pravého palce, když mi někdo poklepal na temeno hlavy. Ohlédl jsem se. Byl to Libor. Měl mezi rty hořícího špeka a na ramenou dítě.

Otočil jsem se zpátky, chvíli se díval nepřítomně před sebe a mnul si kořen nosu. Uvědomil jsem si, že se bojím znovu ohlédnout.

Nadechl jsem se a sebral odvahu.

Oba tam pořád byli.

Pomalou jsem se postavil, otočil a důvěrně se k němu naklonil:

„Libore.“

„Vojto.“

„Máš za krkem batole,“ zašeptal jsem.

„To ne,“ oponoval. „Chodí i po dvou.“

„Kdes... ho vzal?“

„Tak. Normálně,“ potáhl z konopí, „potkali jsme se. Dali jsme se do řeči.“

„Cože? Batole nemůžeš potkat!“ rozkřikl jsem se a ulétl holub. „S nemluvnětem se nemůžeš dát do řeči!“

„Jak víš, že to je nemluvně?“ zamračil se.

„No já doufám, že není! Musí nám říct, kde má rodiče. Maličká, kde je tvoje...“ natáhl jsem k dítěti své zesinalé ruce s černě nalakovanými nehty. Okamžitě se rozeřvalo.

„Ty vado, co děláš, ne?“ napomenul mě Libor. „Doted'ka byla v pohodě,“ plácnul mě přes prsty. „Ty víš, od kolika let děti mluvěj?“

Zarazil jsem se.

„Ne.“

Vždyť já ani nedokážu poznat, kolik kterému dítěti je. A kdo za to může? No ano. Vzdělávací systém. Žádné kurzy přípravy na rodičovství, ne. Pěstitelské a technické práce. Namísto systematického osvojování naprosto základních dovedností, jak opatrovat své malé bližní: plení atletického antukového oválu a výroba pofiderního stojánku na ubrousky. Kolikrát v životě se dostanete do krizové situace, v níž uklidníte okolí slovy: Žádnou paniku. Zaplaťpánbůh umím vyrobit stojánek na ubrousky? Ne, drahá, o naši dceru se bohužel postarat nesvedu, nicméně kdybychom místo ní pořídili antukový ovál, mohl bych ho pravidelně zbavovat plevele. „Ty víš od kolika?“

„Einstein nemluvil až do svých pěti let,“ zaševalil Libor a dramaticky vykulil oči.

„No výborně. To je ohromně užitečná informace. Díky.“

Libor skromně zavrtěl hlavou, jako že to nestojí za řeč, a já se uklidňoval masáží spánkových kostí. „Ale proč jsi... to vůbec... s sebou... jak?“

„Protože se ti nelíbilo, že nemám masku,“ odpověděl bez mrknutí.

„Cože?!“ začal jsem kolem sebe nepřičetně máchat rukama.

„Teď jsem voluntarismus,“ pronesl pomalým a hlubokým hlasem. „Jsem slepá vůle nesoucí na zádech chromý intelekt,“ věnoval mi významný pohled.

„Ano,“ opětoval jsem mu ho, „chromý intelekt nepochybně máš,“ souhlasil jsem, ale v tu ránu se i polekal. „Nebudeš tu holčičku mrzačit, vid’?“

„Ty vado,“ Libor dotčeně mlaskl, „jsem snad magor?“

Rozhostilo se ticho a já tomu byl rád, protože ona přiléhavá věta mohla řádně doznít.

„Jenom si v lékárně koupím fáč a ovážu jí nohy. A sobě oči,“ zasvětil mě do svého soukromého maškarního bálu.

„Ne, nejdeme do lékárny, Libore,“ začal jsem s ním komunikovat jako s nemluvnětem, protože už jsem nechtěl, aby mluvil. „Jdeme na policii.“

„Ale no tak! Nemůžeš ji přece jen tak nechat na policii!“ zvedla se okamžitě tsunami odporu. „Chceš, aby na ni upustili psací stroj?“ Dřepl si, chytil děvčátko v podpaží a postavil ho na dlažební kostky. „Navíc na policii chodíš, když něco ztratíš, ne když něco najdeš.“

„Cože?“ soustředil jsem se a snažil se uvědomit si, zda to, čemu jsem byl právě vystaven, byla vůbec argumentace. „Psací stroj?“

„A ty snad víš, kde tady sídlí policie?“

To jsem nevěděl.

„Heleď, potkali jsme se támhle v uličce ve frontě na zmrzlinu,“ pokynul Libor k opačnému rohu náměstí. „Tam s ní počkáme. Kde jinde ji budou její páníčkové hledat než tam, kde se zaběhla, ne?“

Vypadalo to jako první rozumná věc, co dnes Libor řekl, byť kynologickým názvoslovím. Nechtělo se mi věřit, že by navrhl logický postup, tak jsem se nad tím pro jistotu ještě dvakrát zamyslel. „Dobře.“

Libor čapl děcko za rukáv a vydali jsme se diagonálou náměstím.

„No a jestli umí mluvit, se taky dovíme,“ rozjařil se najednou. „Jestli až se pokaká, bude jenom řvát, nebo něco řekne.“

Moje už tak vážná tvář zvažněla ještě o jeden stupeň, jehož ani netušila, že je schopna, a téměř slabikovala: „V žádném případě už s ní nebudeme v momentě, kdy se pokaká. Jasný?“ Cítil jsem, jak mi pulzuje krkavice. „Ach Bože. Jak dlouho vydržel Einstein nekakat?“

Stáli jsme už půldruhé hodiny před prodejnou zmrzliny a naslouchali míchání ledové tříště. Libor dřepěl na obrubníku a bavil malou prdění na podpaží, zatímco já nad ní držel linkovaný papír A4 se šípkou a s nápisem „DÍTĚ! VAŠE?“, protože nás na katedře učili, že aby titulek zaujal, musí být úderný a sdělný. A to jsem se ještě s Liborem

patnáct minut hádal o to, zda není pouhý nápis „DÍTĚ!“ příliš úderný na úkor sdělnosti.

„Prosím tě, zpívej jí nebo něco, ale už radši neprď,“ požádal jsem Libora. „Bojím se, že to může stimulovat její peristaltiku.“

Libor chápavě pokýval. Nasadil brumendo a odkašlal si: „Starej... mmmmm... starej vlk už nevyje. Je-di-ně! Jedině snad taková – paní Vogelrauchová!“

„Libore, Libore!“ položil jsem mu ruku na rameno. „Prď, prosím.“

Patnáct minut nato jsem se zhroutil k ostatním na asfalt. „Tohle nemá smysl. Už mi mravenčej ruce,“ zmuchlal jsem náš transparent do kuličky, „tady nehledají,“ a prostrčil ho kanálovou mřížkou. „Poslyšte, bude sedm. To mám sraz s Olgou u koncertního pódia. Ještě než odstartuje hudební produkce, budou se vyhlašovat masky. Toho bychom mohli využít a zeptat se, na mikrofon, jestli někdo nepostrádá tady kolegyni.“

„Gú,“ řekla kolegyně a chytla mě za ukazovák.

„Rozhodně,“ poplácal jsem ji po lebce. „A jestli ji nikdo postrádat nebude, budeme ji muset nastříkat nějakou voňavkou, abychom přebili marihuanu, a opravdu ji dovést na nějakou tu ústřednu.“

Někdo se ještě vrtal v pravé zadní reprobedně, té přímo před námi, ale jinak se vše zdálo připravené. Také publikum už bylo z výrazné části sroceno. Stáli jsme u hrazení, hodně z boku. Hned u schůdků, abychom se nemuseli na jeviště dlouho prodírat, ale taky abychom Olgu při její cestě z menzy hned udeřili do očí.

Libor složil ze svého posledního zbylého papíru nebe, peklo, ráj, nebo jak tomu vlastně trestně nezodpovědní říkají, a já nakreslil na jeho jednotlivá políčka domácí zvířectvo. Děvče, co jsme unesli, na ně různě ukazovalo a my s Liborem pak slabikovali: „Pej-sek. Pra-sát-ko. Slepíč-ka.“

„Slepíčka?“ zachmuřil se Libor. „Není to sprostý?“

„Ahoj,“ ozvalo se mi za zády. Byla to Olga.

„Ahoj!“ naklonil jsem se a dal jí pusu. Její rty políbení pouze pasivně přijaly a na obličej jí zůstala šmouha mého bílého make-upu. „Ty jo, sluší ti to,“ pohládl jsem ji po boku. „Máš krásný petang.“

„Sarong.“

„Jo.“

„Kohože to tu máte?“ ukázala na našeho nalezence.

„To je uprchlice,“ osvětlil situaci Libor. „A Vojta ji má rád. Takže nemusíš rodit. Ty vado, super.“

Olgina ústa se přemístila na jedinou stranu její tváře a její obočí přestalo být horizontální. Trochu jsem roztáhl plášť, abych pod ním nenápadně nakopl Libora do vnějšího kotníku.

„Áu!“

Liborův sten naštěstí zanikl v hluku reproduktoru, který se právě rozchrčel nemístně rozjuchaným hlasem čtvrté moderátorské ligy. Olga mě uchopila za loket a odvedla si mě pár kroků stranou. Tam několik okamžiků zírala do země a pak se nadechla:

„Počúvaj, Vojta, rozmýšľala som...“ Ježiši! „Myslím, že vztah může fungovat len tak,“ chytla kousek mého pláště a začala ho bezděčně žmoulat, „že obaja partneri niekam smerujú aj samostatne.“

Chm. Co to asi znamená? Kruci. Co tím může myslet?

„No. To zní...“ pokýval jsem, „rozumně.“

„Mám pocit, že si na mňa príliš naviazaný. Že mizneš a ja...“ jen krátce mi koukla do očí a zase sklouzla pohledem na cíp pláště, „miznem s tebou. Stále sme spolu. A keď si sa ku mne nastahoval,“ odmlčela se, „ani si sa nespýtal a jednoducho si tam bol.“

„Já jsem...“ Cítil jsem, jak mezi námi zčistajasna vyrostl neviditelný zátaras, a tak jsem Olgu neobratně chytil za ruku, abych ho prorazil, ale dvakrát to nepomohlo. „Myslel jsem, že mě tam chceš. Vždyť stačilo...“

„Posledné dva týždne sa uchádzam o pozíciu hostesky na Expe. Je to v Tokiu, bolo by to asi na štyri mesiace. Dnes bolo posledné kolo.“

„Na čtyři mesjáce? A my se... to se...“ promnul jsem si levé víčko.

„Dnes ma vyradili.“

„To je... pff...“ Snažil jsem se vyčíst z Olginy tváře nějakou indicii. Třeba pohyb jednoho mimického svalu kolem úst, který by mi napověděl, že ji mám obejmout. Ale najednou vypadala v podvečerním vyčerpaném slunci taky vyčerpaně, kamenně. „To je mi líto. Proč tě...“ pohládl jsem ji palcem po hřbetu ruky, „proč tě vyradili?“

„Zdravotné testy,“ zamumlala nezřetelně.

„A co, jaké? Co je ti?“

„Nič. Také bežné...“

Chvíli jsem čekal, jestli je to konec věty.

„Jako co? Ploché nohy, nebo co?“ vymotal jsem svůj plášť z jejího sevření a díval se jí upřeně do očí. Zatímco ona někam na moje rameno.

„Niečo takého. Čo to tu máš?“ přejela mi bříškem prostředníčku po klíční kosti.

„Co? To mám od Sochy svobody. Majzla mě Deklarací nezávislosti,“ křečovitě jsem se usmál.

Olga velmi podobně. „Nezávislosti,“ zopakovala a naše pohledy se poprvé střetly na víc jak dvě vteřiny. „O tej tu práve hovorím. Myslím, že by sme mali... Utekaj.“

„Cože?“

Ukázala směrem k pódiu.

„Tak jak? Nasává tu někde upír?“ ptala se nazdařbůh tři metry od nás blána reprobodny. „Nebo už je pod obraz?“ Pustil jsem Olgu, přiskočil k Liborovi, vzal za ruku malou a opatrně s ní zdolal všech osm schůdků na jeviště.

„No konečně! Dobrý večer! Návštěva z Transylvánie,“ průvodce večerem byl dnes obzvláště rozdováděný. „Gratuluji ke čtvrtému místu, pane hrabě.“ Byl to ten druh projevu, jaký znáte z komerčních rozhlasových stanic, kdy moderátorovi po deseti minutách poslechu toužíte zamordovat náhodného prarodiče, aby alespoň mírně posmutněl.

„Díky.“

„Ještě jednou na mikrofon, prosím.“

„Díky.“

„Ale kde máte zuby?“ spráskl afektovaně ruce a nepřesvědčivě předstíral, že je hledá po zemi.

Když to vypadalo, že se mě chystá šacovat, raději jsem je vytáhl: „V kapse.“

„Můžete si je nasadit, prosím, ať si vás můžeme užít v celé kráse?“ zahlaholil a pokusil se roztleskat dav. Naprosto marně. Přidala se jen malá, a když jsem ji napomenul, přestala.

„Je to nutné?“ zkrabatil jsem čelo.

Moderátor svěsil mikrofon podél těla a začal mi civilním hlasem domlouvat. Řekl jsem si, že dělat ze sebe veselého imbecila je řehole jako každá jiná a nebudu ji nikomu ztěžovat. Nasadil jsem si je.

„A jaký preferujete Rh faktor?“ zazubil se.

„Pluff,“ zaprskal jsem.

„A máte nastavitelný stupeň sání?“

„Jiffťě,“ přisvědčil jsem. „Ale befftak většinou ffaju na plný výkon,“ zamyslel jsem se.

„A koho v poslední době vysáváte nejvíc?“

Otočil jsem se doleva a zadíval se na nejsmutnější tvář v publiku. A taky na jedinou, na jejíž úsměvu mi záleželo.

„Nejvíř...“ naklonil jsem se k mikrofonu, „přítelkyni.“

Oľga se neusmála. Zato konferenciér se rozburácel a opět jako jediný roztleskal. „Ale tohle není vaše přítelkyně, vidíte?“ ukázal na tu, co jsem držel za zápěstí. „To byste byl v maléru,“ štouchl mě žoviálně do žeber.

Když si všiml, že jeho pedofilní aluzi nijak nekvitují, a místo toho civím tragicky do diváků, zamával mi rukou těsně před obličejem. „Tahle slečna je tedy kdo? Jak se jmenuje?“

„Inteleekt!“ křičel Libor z kotle s dlaněmi u úst.

„Já nevím,“ sehnul jsem se a zdvihl malou nad hlavu, „ale někomu určitě hodně chybí. Tak už ffi ji proboha vemte! Ffo my ff ní tady?“ Chvilí jsem ji držel a uvědomil si, že vypadám trochu jako pavíán ze Lvího krále, když najednou někdo začal nesrozumitelně řvát a bořit se davem. Jakési kypré děvče v květovaných šatech se záhy vrhlo přes hrazení a nepříliš elegantně, ovšem o to odhodlaněji se drápalo na pódium. V ten moment mě napadlo, že jsem se úplně zapomněl připravit na variantu, že dostanu přes hubu.

Zvedla se z kolenou, podívala se na mě zarudlýma očima a rozeběhla se. Místo levého háku mě však objala a rozplakala se.

Což mě zaskočilo ještě víc. „Počkejte. Vždyť... teď... nebrečte už přeffe,“ poplácal jsem ji rozpačitě po zádech. „Všechno je v pořádku.“

Zahleděl jsem se přes květované rameno na místo, kde stála ještě před dvěma minutami Oľga. Už tam nebyla.

Teprve tehdy to na mě najednou nějak dolehlo. Tak zvláště nezúčastněně jsem vnímal, jak se mi pomalu zamlžuje vidění, až jsem na levé tváři ucítil lepkavé vlhko. Objímal jsem před tisícem lidí naprosto cizí, plačící a dost mizernou opatrovnici. A brečel.

„To je...“ zalykala se, „moje sestra. Já jsem...“

„Jo, niff mi nevykládejte. Já vám ji dám, ať jffte, kdo jffte,“ olízl jsem si slzu z horního rtu. „To ffe běžně děje. Nikdy nevíte, kdy vám vašeho ffpratka ukradne nějaký... Schopenhauer-amatér.“

Poněkud zaražený moderátor už nějaký čas do mikrofonu pouze dýchal, a tak se znovu pokusil chytit nit: „A... no a... takže gratulujeme upírovi k bramborové pozici!“ podal mi igelitovou tašku s cenami. „A vidím emoce, tak to má být. Velmi dojemné,“ potřásl mi pravicí.

„Ano. Vždyffky mě dofftane, když dofftanu...“ rozevřel jsem ucha igelitky, „eaa... reklamní předměty od ČEZu, jo. To bude doma radoffti.“

Za unylého potlesku jsem se odšoural zpět mezi obecnstvo. Minul Libora a chvilku bloumal kolem reproduktoru, kde jsme s Oľgou předtím mluvili, v naději, že ji někde poblíž přece jen zahlédnu. Jenže otíráním slz se mi dostal do očí ten černý sajrajt, co jsem si kolem nich ráno nanosl, takže mě pálily a moc jsem neviděl. Došel jsem až ke třešni. K té, pod kterou mi dala poprvé pusu. Dal jsem si pod zadek igelitku ČEZ a sedl si.

Uchopil jsem pevně svoje tesáky, pořádně – nehty kolem růžové hmoty – a prudce škulbl. Zabolelo to, ale můj pravý chrup vyvázl bez újmy. Vytáhl jsem z kapsy nebe, peklo, ráj a zuby do něj zabalil. Rozpřáhl se a zahodil uslintaný balíček nejdál, jak jsem dovedl.

Protože láska je kašna. Pokud se v ní chcete bezpečně pohybovat a užívat si jí, musíte být papírový parník. Kolébat se na ní jen několika málo hranami. Když jste vlaštovka a dosednete na hladinu celou svou plochou, všechno nasajete. A pak jste z půlky vlaštovka, z půlky voda... A dřív nebo později... se potrháte a klesnete ke dnu jako šedivé ublemcané chuchvalce.

Můj mobilní telefon se monofonně rozezvonił znělkou Červeného trpaslíka. Na displeji blikalo „Mama“.

„Ahoj.“

„Ahoj mediální hvězdo! Zrovna jsi byl ve zprávách!“ hlásila mi vzrušeně maminka. „Ale nebylo ti rozumět. Byly pod tebou titulky.“

„Jo?“ usmál jsem se jedním koutkem. „To nevdáí.“

Já nepotřebuju, aby mi někdo rozuměl.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://chladnouhlavu.cz)